

**Codeword:
Innovatis**

Codewoord: Innovatis

Een Jim Callahan thriller

Martin Brouwers

Eveneens verschenen in de Jim Callahan-thrillerreeks:

De verloren zaak
Buiten diensttijd
Callahan op dreef
Kalm aan, Callahan

Martin Brouwers

Omslagfoto: Brave New Books

Omslagontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers

Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789465124636

4^e druk 2024

© 2020 Martin Brouwers

Alle rechten voorbehouden

bravenewbooks.nl/martinbrouwers

martinbrouwersboeken@gmail.com

Het lezen van een goed boek kan spannender zijn
dan het kijken van een film...

-Martin Brouwers

PROLOOG

DINSDAGMIDDAG, KWART OVER DRIE.

De knappe, jonge vrouw werd door de plotselinge duw in haar rug naar voren geworpen waardoor de afgevuurde kogels haar misten.

Ze kwam hard neer op het brede, geplaveide trottoir voor het bankgebouw en haar ademhaling stokte. Er werd geroepen en gegild. Ze hoorde hoe mensen renden.

Er volgden nog meer knallen en de vrouw kneep liggend op de harde grond haar ogen dicht en stopte haar vingers in haar oren. Afgesloten van de buitenwereld voelde ze wel dat iemand over haar heenstapte en vlak naast haar eveneens het vuur opende.

Die knallen klonken veel harder dan die andere.

Het kon niet anders of de schutter moest zich vlak voor haar bevinden.

Ze hoorde hoe in de verte iets geroepen werd en het lawaai even ophield. Ze waagde het om haar ogen tot spleetjes te openen en dacht een man gehurkt voor haar te zien zitten die met gestrekte armen een pistool richtte in de richting vanwaar de kogels en de knallen kwamen. Uit diezelfde richting zag ze plots drie mannen op haar afstormen en haar beschermer vuurde drie maal.

Drie kogels. Drie knallen.

Voor ze haar ogen weer sloot zag ze nog net hoe twee van de schutters met een kreet neervielen. Opnieuw door de spleetjes van haar ogen kijkend zag ze hoe haar beschermer een gevecht aanging met de derde persoon tot ook die tenslotte neerviel. Ze sloot haar ogen weer. En toen was het even stil.

Heel even was er niets te horen.

Haar hart klopte in haar keel en ze wist niet of ze nu blij moest zijn of niet. Zou ze het wagen? Of zou de volgende kogel voor haar zijn? Langzaam opende ze haar ogen, eerst

een beetje, toen helemaal en ze keek naar de drie lichamen. Mannen met bivakmutsen over hun hoofd en helemaal in het zwart gekleed. Ze lagen in vreemde houdingen en er was bloed. En dat twee van de drie dood waren wist ze haast wel zeker.

Dat moest wel.

Sirenes klonken en kwamen snel dichterbij en langzaam zwollen ook andere geluiden weer aan.

Stemmen. Verschrikte stemmen en geroep.

Ze probeerde overeind te krabbelen, maar haar knieën en haar polsen deden pijn. Daar was ze op neergekomen na de harde duw. De duw die haar leven gered had. Nog half in shock vanwege het gebeurde bleef ze even zitten en keek toe hoe politieauto's met hoge snelheid arriveerden en met piepende banden tot stilstand kwamen.

Mensen werden op afstand gehouden en er werden dingen gezegd.

Ze probeerde opnieuw op te staan.

'Blijft u maar even zitten, mevrouw,' klonk plotseling een stem achter haar, 'misschien moet er eerst even naar u gekeken worden.'

Ze draaide haar hoofd een beetje en keek omhoog.

Ze staaarde in het gezicht van een grote man die achter in de veertig moest zijn. Hij had een flinke, donkere baard en droeg een grijs colbert. Hij boog voorover en legde een hand geruststellend op haar schouder.

'Bent u het? Hebt u me gered?' vroeg ze aarzelend.

Er verscheen een glimlach op het gezicht van de man en met zware stem.

'Nee, mevrouw. Mijn naam is rechercheur Flipse, maar ik heb u niet gered. Dat was die jongeman daar,' en hij wees naar een in spijkerbroek en donkerblauw colbert geklede man die in gesprek was met de twee zojuist aangekomen, geüniformeerde politieagenten.

'Wie is dat dan? Hoe heet hij?' vroeg ze.

De zware man keek eveneens naar het drietal.

'Dat, mevrouw, is mijn teamleider en hij heet Jim Callahan.'

‘Wat een stunt, knul, Dat was riskant wat je daar deed.’

Het was de zware stem van de grote man met de baard die een slok van zijn koffie nam.

Jim Callahan keek hem met een glimlach aan.

‘Ach, Rudi, je weet toch hoe impulsief ik soms kan zijn. Ik ben nog jong.’

Rudi Flipse schoot in de lach, verslikte zich in de koffie.

‘Ja, ja. Spot er maar mee. Tot het een keer mis gaat.’

Hij veegde met zijn vrije hand de gemorste koffie van zijn witte blouse en haalde diep adem.

De twee stonden bij de koffieautomaat in de ontvangsthal van het politiebureau en praatten even na over wat ze een uur geleden hadden meegemaakt. Aan de ontvangstbalie waren enkele agenten in uniform in gesprek en enkele burgers werden geholpen door de dienstdoende agenten achter de balie. Anderen die kantoorwerk en andere taken toebedeeld hadden gekregen liepen over en weer en al met al was het een drukke bedoening op dat moment.

Plotseling naderde een knappe, jonge vrouw met korte, blonde haren het tweetal en mengde zich in het gesprek.

‘Mannenclubje? Zeg, wat was dat allemaal, daarstraks? Er wordt nogal over jullie gepraat.’

‘Hoi, Lizette,’ begroette Rudi zijn collega, ‘die knul hier heeft maar weer eens iemand het leven gered.’

Wat volgde was een duw van Jim waardoor het beetje koffie dat zich nog in Rudi’s kopje bevond over de rand klotste en de rest van zijn witte blouse bruin kleurde.

‘Hou op, Rudi. Jij zou hetzelfde gedaan hebben. Ik was toevallig net wat dichterbij die jongedame.’

Rudi keek van zijn blouse naar Jam.

‘Zal best, maar nou kan ik zéker naar huis om een schone blouse. Hou voortaan wel je handen thuis, ja.’

De nog jonge vrouwelijke rechercheur wilde toch graag een

degelijk antwoord op haar vraag.

‘Maar wat is er nou precies gebeurd?’

Rudi keek haar aan.

‘Het was puur toeval dat wij langs die bank reden toen er drie overvallers naar buiten renden. Ze waren gewapend. De gekken begonnen zomaar in het wilde weg te schieten. Ik stopte meteen en Jim voorkwam nog net dat een jonge vrouw geraakt werd. Voor ik iets kon doen had hij ook nog afgerekend met die gasten. Twee dood, een geraakt en in elkaar geslagen.’

‘Nou, nou, Rudi,’ reageerde Jim meteen, ‘dank je wel voor je zeer duidelijke uiteenzetting. Maar...’

Op dat moment werd hij ruw onderbroken door een luide, hoge stem die vanboven kwam.

‘Callahan! In mijn kantoor! Nu!’

Omhoogkijkend zag Jim een kleine, kale man over de balustrade van de eerste verdieping heen buigen die na zijn bevel geroepen te hebben meteen weer verdween.

Rudi grinnikte.

‘Zo, knul. De baas roept en ik zou maar snel gaan als ik jou was. Woef.’

‘Ach,’ zei Jim koeltjes, ‘blaffende honden bijten niet. Dat weet je toch?’ en hij begaf zich naar de trap.

Rudi kon het niet laten toch nog een laatste opmerking naar zijn hoofd te slingeren.

‘Pas toch maar op. Hij kan best weleens hondsdolheid hebben!’

‘Luister eens, Callahan,’ zei de kleine, kale man luid op strenge toon, ‘er zullen vast mensen zijn die je ontzettend dankbaar zullen zijn, maar neemt niet weg dat die actie van je levensgevaarlijk was.’

De man sprak Jim, zittend in zijn draaifauteuil, vanachter zijn bureau toe en Jim wist dat dit nog niet het moment was iets te zeggen.

Hij zat tegenover de man en luisterde met zijn blik gericht op het bordje op het bureau waar op stond: H.J.M. van Soesteren. Jim vermoedde dat de man niet alleen vanwege zijn prestaties uit het verleden tot commissaris benoemd was,

maar dat dat vast en zeker ook te maken gehad moest hebben met zijn grote mond.

Zou hij zijn weg naar de top "geschreeuwd" hebben? vroeg Jim zich af.

Als iemand het gesprek af had willen luisteren, zou hij daar niet veel moeite voor hoeven doen. In gedachte zag Jim de hele ontvangsthal gevuld met mensen die allemaal naar boven staarden en geamuseerd meeluisterden hoe hij op zijn kop kreeg.

Vijf minuten later eindigde de tirade en besloot de commissaris zijn betoog.

'Nou ja, de Rijksrecherche zal vandaag nog wel op de stoep staan en zorg nu eens dat je er dan bent.'

Hij zuchtte diep voor hij verder ging.

'Het zal wel weer loslopen en uiteindelijk zullen ze je weer een onderscheiding geven. Heb je zelf nog iets te zeggen, Callahan?'

'Eh... nee. Alles is al gezegd, commissaris.'

'Hou me niet voor de gek, Callahan. Je hebt helemaal nog niets gezegd.'

'Goed, maar...'

'Genoeg zo! Je kunt gaan. En doe de deur achter je dicht.'

'En?' vroeg Rudi, geflankeerd door Lizette, nieuwsgierig.

'Wanneer komen ze je de medaille opspelden?'

Ze hadden Jim onderaan de trap opgewacht en brandden van nieuwsgierigheid naar wat er daarboven gezegd was.

'Ha ha,' reageerde Jim, 'wat zijn jullie weer leuk.'

Plotseling klonk de hoge stem van de commissaris opnieuw door de hal en de drie richtten hun blik weer naar boven waar de kleine man nogmaals over de balustrade hing.

'Flipse! Jij nu! In mijn kantoor, meteen!'

Jim en Lizette schoten in de lach en terwijl ze zich van Rudi verwijderden riep Jim hem nog wat na.

'Sterkte Rudi. Fijn met je gewerkt te hebben.'

MIDDELLANDSE ZEE. DRIE KILOMETER VAN DE FRANSE ZUIDKUST, ERGENS TUSSEN HET ZONNIGE MENTON EN MONACO.

OP EEN ACHTENDERTIG METER LANG DELTA JACHT
GENAAMD: GHOST.

De vrouw met de lange, haast zwarte, haren viel op en niet alleen door haar lange, slanke benen die onder haar uitdagerende badpak uitstaken. Ze straalde autoriteit uit en dwong door haar hele verschijning en voorkomen respect af. Haar huid was door de zon gebruind en hoewel ze achter in de dertig moest zijn was ze nog knap genoeg om menig man het hart op hol te doen slaan.

Ze droeg eenvoudige slippers en in een hand een donkere, met de hand in Italië gemaakte Tiffany cateye zonnebril versiert met diamanten.

In haar andere hand hield ze nonchalant een gin cocktail vast. Haar donkere, dwingende ogen die vanonder de lichtbruine, breedgerande zonnehoed de wereld inkeken maakten echter duidelijk dat er met haar niet te sollen viel. Dat wist de man die door twee grote kerels stevig vastgehouden werd en op het achterdek voor haar stond, maar al te goed.

Hij beefde en jammerde omdat hij wist wat hem te wachten stond.

Zowel links als rechts stond op enkele meters afstand een man met een .22 lr Smith & Wesson M&P 15-22 semiautomatisch geweer. Aan de uitdrukkingloze, strakke gezichten van beide mannen te zien zouden ze geen moment aarzelen de wapens te gebruiken. Maar ze wisten dat het bij deze gelegenheid helaas niet nodig zou zijn.

De handen van de man waren bijeengebonden, evenals zijn voeten vanwaar een dik touw naar een of ander zwaar, metalen voorwerp leidde dat een meter van hem vandaan lag. Veel plezier zouden de mannen niet hebben.

Het zou snel gebeurd zijn.

De vrouw nipte aan de gin cocktail en keek de man strak aan. 'Désolé,' zei de vrouw in perfect Frans zonder dialect, 'spijtig, maar je had dit kunnen zien aankomen. Dapper om je fout toe te geven, maar ook al was je gevlucht, ik had je toch wel gevonden.'

De radeloze man jammerde wat in het Frans.

'Avoir Pitié! Heb medelijden. Geef me nog één kans om het goed te maken!'

De vrouw glimlachte flauwtjes maar, antwoordde onverbiddelijk.

‘Mais non, ze kennen je nu en elke stap die je zet zal op de voet gevolgd worden. Je zal altijd afgeluisterd en geschaduwd worden en uiteindelijk zal je weer de fout ingaan en ze naar mij leiden en dat kan ik niet hebben. Je zal van de aardbodem moeten verdwijnen. Het is de enigste oplossing. Au revoir.’

Ze maakte een wegwijsgebod en draaide zich om, ongevoelig voor de smeekbeden van de man die door zijn twee bewakers opgepakt werd, naar de reling gedragen werd om er onder het slaken van een ijselijke kreet overheen gegooid te worden en met een plons in het water te verdwijnen.

Gevolgd door het zware stuk metaal dat hem onmiddellijk naar de diepte trok, op weg naar de al ruim een kilometer dieper liggende zeebodem.

De vrouw reikte haar gin cocktail aan aan een in wit geklede purser en sprak nu zonder hem aan te kijken in even perfect Spaans.

‘Mas fuerte, mag wat sterker.’

Tegen een van de kerels die de beklagenswaardige man vastgehouden had zei ze vervolgens eveneens in het Spaans: ‘Escuchar, luister goed. Waarschuw meteen Alejandro en zeg hem onmiddellijk iemand anders op de zaak in Nederland te zetten. Snel nu.’

Daarna verdween ze in een van de vier extreem luxe ingerichte staterooms van het enorme jacht dat een minuut later met een cruisesnelheid van veertien knopen koers zette naar de haven van het Vorstendom Monaco.

NEDERLAND.

De donkerblauwe Seat Leon Style bracht Jim na zijn gesprek met de Rijksrecherche naar zijn laatste klus van die dag.

Het zou een gemakkelijke zijn.

Uit de weinige informatie die hij had gehad kon hij met zekerheid al opmaken dat het om een moord ging. Maar niet een die bij zijn afdeling thuishoorde. Hij zou even poolshoogte gaan nemen om bevestigd te krijgen wat hij eigenlijk al wist en de zaak dan doorspelen naar zijn team.

Met een uurtje zou hij al thuis kunnen zijn.

Nee, de andere kwestie die hem al dagenlang bezighield was een veel moeilijker, maar vroeg wel snel om een oplossing.

Nog een paar dagen en dan zou het zover zijn.

Dan zou hij zes jaar getrouwd zijn en hij had nog geen idee wat voor cadeau hij Karin moest geven. Natuurlijk, een bloemetje was vanzelfsprekend, maar verder dan dat was hij nog niet gekomen.

Tot nu toe had hij het vermeden bij zijn teamleden advies in te winnen, maar misschien moest hij er toch maar aan geloven. Rudi Flipse liep tegen de vijftig, precies wist hij het niet, en al tientallen jaren getrouwd. Misschien dat die, na gegarandeerd de nodige opmerkingen te maken, hem van advies kon dienen.

Aan de andere kant was daar Lizette Jongmans, vijf jaar ouder dan Jim en al jaren samenwonend met een vriend. Hij wist eigenlijk niet of zij dat jaarlijks vierde.

En dan was daar Alice de Nijs.

Niet getrouwd.

Had zij eigenlijk wel een vriend? Of vriendin?

Hij beseftte dat hij best weinig van haar wist, maar dat wilde niet zeggen dat zij geen goede ideeën kon hebben. Zij was wel degene waar hij het meeste mee optrok vanwege haar sociale eigenschappen.

Zoals zij met mensen omging en informatie loskreeg was in één woord ongelooflijk en hij had haar er dan ook graag bij als het om een belangrijke zaak ging.

De klus zou geen belangrijke zaak voor hem worden.

Zijn trouwdag wel.

De bewuste straat inrijdend zag hij dat er aan belangstelling geen gebrek was. Het ging om een straat in een volksbuurt met kleine, oude rijtjeshuizen zonder voortuintjes. Hoewel het nog maar net voorjaar en het niet echt warm was waren de meeste toeschouwers luchtig gekleed.

Sommigen zelfs in T-shirt, korte broek en op slippers.

Kinderen en volwassenen werden op afstand gehouden door een rood-wit politielint en agenten in uniform. Hij passeerde enkele politieauto's, twee ambulances en de grote, witte Mercedesbus van de afdeling Forensische Opsporing.

Wat is iedereen er toch weer lekker snel bij, zei hij tegen zichzelf en manoeuvreerde zijn Seat Leon zo dicht mogelijk bij de plaats delict.

Toen hij uitstapte besepte hij pas dat zijn moderne blauwe, stroboscopische verlichting in de grille, achter zijn binnenspiegel en in zijn achterraut niet aan was geweest.

Vergeeten?

Ach, ben er ook zonder gekomen, dacht hij en nam zich voor zijn trouwdag even terzijde te schuiven en zich te concentreren op zijn taak.

Zich een weg banend door de toeschouwers liep hij naar het afzetlint dat al omhoog ging nog voor hij zich kon legitimeren. 'Goedemiddag, rechercheur,' zei de agente die het lint omhoog hield.

'Dank je,' zei Jim en terwijl hij naar het lijk liep vroeg hij zich af hoe zij hem moest kennen.

Zodra de mensen van de forensische dienst hem opmerkten waken ze achteruit en er was slechts een enkeling die hem blijkbaar nog niet kende.

Een blik op zijn politiepas was echter voldoende om hun collega's na te volgen.

Terwijl een agent in uniform naderde liep hij langzaam om het lijk heen. Een man van middelbare leeftijd, lang, blond haar en een stoppelbaard. Zijn witte T-shirt rood gekleurd van het bloed dat door drie kogelgaten in de borst naar buiten was gekomen.

Dat waren niet de enige.

Jim nam ook in een van de benen, net onder de broekspijp van de blauwe, korte broek en in een van de onderarmen een kogelgat waar en hij floot tussen zijn tanden.

Geen half werk, dacht hij bij zichzelf en wendde zich tot de agent die inmiddels achter hem stond met een notitieboekje in de aanslag.

'Zeg het eens, wie hebben we hier?' vroeg Jim.

De agent keek in zijn boekje.

'Volgens de omstanders heet hij Nico van Dalen, bijgenaamd Nico de Neus.'

Jim boog zich voorover en bekeek de neus van de man.

'Hoezo? Met die neus is toch niets mis?' zei hij.

'Eh, nee, dat is niet letterlijk bedoeld,' zei de jonge agent, 'hij werd zo genoemd omdat hij overal zijn neus in stak. Volgens omstanders hoor.'

'Dan heeft hij deze keer zijn neus in de verkeerde zaken gestoken,' merkte Jim op. 'Maar ga verder,' zei hij.

'Nico van Dalen, vijfendertig jaar en vrijgezel. Woont hier op nummer dertien en is een bekende in de buurt. Heeft een behoorlijk strafblad, meestal kleine vergrijpen zoals inbraak, winkeldiefstal en oplichting. Soms bij een vechtpartij betrokken en naar familie wordt nog gezocht.'

Jim keek bedenkelijk.

'Getuigen?' vroeg hij.

'Zeker,' antwoordde de agent, 'hebben we apart genomen en worden nu gehoord. Er is door een passagier vanaf een scooter geschoten.'

Jim richtte zijn blik op de gevel van het huis achter hem. Verschillende kogels hadden gaten geslagen in de oude bakstenen en ook het raam van de woonkamer had het moeten ontgelden.

Het trottoir lag vol met glasscherven en steengruis.

‘Nummer dertien,’ mompelde hij, ‘hoe verzin je het.’

Hij onderdrukte de neiging om de informeren of er soms ook een zwarte kat gezien was en keek, na de gevel bestudeerd te hebben, de menigte rond. Het verbaasde hem hoe de volwassenen plaats maakten voor de kinderen die zo vooraan konden staan alsof het om een circusvoorstelling ging.

Mensen spraken overdadig animerend met, of tegen elkaar en Jim wist dat uit de vele verhalen, veronderstellingen, waar of niet waar, veel informatie te halen viel. Maar zoals hij eigenlijk ook al wist voor hij arriveerde, was dit geen zaak voor hem.

Hij kende de geschiedenis en de huidige staat van deze wijk die algemeen bekend stond als “zeer problematische volkswijk” en dat omvatte dan veel alcohol- en drugsmisbruik en huiselijk geweld. De wijk, bestaande uit oude, sociale huurwoningen, huisveste tevens enkele voor beroving, inbraak en autodiefstal bekendstaande persoonlijkheden en dit was niet de eerste aanslag die er gepleegd werd.

Op het bureau bevond zich een dossiermap van minstens tien centimeter dik waarin alle voorvallen die zich in de wijk afgespeeld hadden verzameld waren en dan nog niet te spreken over de opslagruimte die op de computer ingenomen werd. De hulpdiensten waren kind aan huis in de wijk en op een gegeven moment had men van hogerhand besloten dat, als er weer eens wat voordeed, een klein, vast team zich er maar over moest ontfermen. Een team dat zich vertrouwd met de bewoners kon maken en op den duur verbanden tussen verschillende families en zaken zou kunnen leggen.

Hij wenkte naar de agent die hem zojuist te woord had gestaan.

‘Waarschuw Van Overveld maar. Zeg maar dat dit er een voor hem en zijn collega is. Laat hen hun tanden er maar op stuk bijten.’

‘Komt in orde,’ antwoordde de agent die meteen via zijn portofoon contact met het bureau opnam.

Jim had genoeg gezien.

Het ging om een afrekening in het criminele circuit.

Het slachtoffer had iemand boos gemaakt of wist gewoon te veel van een of andere zaak en had het met de dood moeten bekopen.

Eén kogel was niet genoeg geweest.

Het moesten er minstens vijftien geweest zijn.

Terwijl hij onder het lint doorliep dacht hij aan een pistoolmitrailleur. Bijvoorbeeld een uzi-pistoolmitrailleur. Vuurwapen voor de korte afstand. 550 tot 600 schoten per minuut en 25 of 32 patronen.

Altijd raak, ook al hadden ze de trekker maar een fractie van een seconde aangeraakt.

Alles wat hij ervan wist, wist hij van Forensische Opsporing.

Hij praatte graag met de mensen van de FO wanneer hij beroepshalve een bezoek aan het laboratorium bracht en stond vaak verbaasd van de kennis die ze bezaten.

Eenmaal terug in de auto dwaalden zijn gedachten weer af naar wat voor hém op dat moment belangrijk was: zijn trouwdag.

SPANJE. DENIA, COSTA BLANCA.

IN EEN LUXE HISTORISCHE VILLA. PERCEELOPPERVLAKTE ELFDUIZEND VIERKANTE METER MET EIGEN WIJNGAARD EN ZWEMBAD.

‘Gracias,’ zei de lange man van iets in de dertig, gekleed in zijn grijze Louis Vuitton-kostuum.

Hij stopte het mobieltje terug in zijn binnenzak.

Met een van zijn gebruinde, slanke handen streek hij door zijn glimmende zwarte haar dat bijna de schouders raakte en reikte vervolgens naar het glas Johnnie Walker 1805 The Celebration Blue Label Blended Scotch Whiskey dat uit een fles met de prijs van een ruime gezinsauto kwam.

Zelfs voor hem geen dagelijkse dorstlesser, maar een overblijfsel van het feest van afgelopen nacht waar voor zijn belangrijke gasten kosten noch moeite gespaard werden om een degelijke indruk te maken.

En dat was hem gelukt, vond hij.

Of het aan de whisky of het ingehuurde vrouwelijke gezelschap had gelegen liet hij maar in het midden.

Hoe dan ook, alles was naar wens verlopen en er waren geweldige deals gesloten.

Er was nog net genoeg voor één glas in een van de opengetrokken flessen achtergebleven en hij vond dat een kleine beloning wel op zijn plaats was.

Na een flinke slok genomen te hebben zette hij het glas terug op het glazen blad en liep over het originele, eikenhouten parket door een van de acht woonkamers met kitchenette naar een van de vier kantoren die de luxe villa telde.

Onderweg passeerde hij verschillende mannen die duidelijk niet tot het huishoudelijk personeel behoorden, maar gezien hun strakke, zwarte kostuums met de bekende bobbel onder het colbert en het bekende oortje in, een voor hem veel belangrijker functie hadden.

Bij het passeren werd hij begroet met een eenvoudig knikje dat hij, zoals gewoonlijk, onbeantwoord liet. Hij was zo gewend geraakt aan zijn beschermers dat ze voor hem niet meer dan noodzakelijk meubilair betekenden, maar het gaf wel aan dat hij iemand van aanzien in een bepaald milieu was en zeker niet alleen maar vrienden had. Voor hij het kantoor binnenging werd hij benaderd door een oude man met wit haar en een even zo witte, grote snor. De man was gekleed in een luchtige, kleurrijke blouse, witte, korte broek en liep op leren sandalen.

De man stopte.

‘De acuerdo, Alejandro? Is er iets mis?’

De oude man moest de uiterst serieuze uitdrukking op het gezicht van de man die naar de naam Alejandro luisterde gezien hebben wat hem de vraag deed stellen.

‘Está bien, papá. Alles is in orde hoor. Ga nog maar even zwemmen of zo,’ was het antwoord en de man die Alejandro heette stapte het kantoor binnen.

Hij sloot de deur achter zich, liet zich vallen in zijn bruine, leren fauteuil en liet zijn vingers over het toetsenbord voor de computer op het bureau gaan. Al snel had hij gevonden wat hij zocht en verschenen er hoofden van zowel mannen